

HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a doua)

31 ianuarie 2007*

În cauza T-362/04,

Leonid Minin, domiciliat în Tel-Aviv (Israel), reprezentat de T. Ballarino și C. Bovio, avocats,

reclamant,

împotriva

Comisiei Comunităților Europene, reprezentată de doamna E. Montaguti și de domnii L. Visaggio și C. Brown, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Consiliul Uniunii Europene, reprezentat inițial de domnii S. Marquardt și F. Ruggeri Laderchi și ulterior de domnii Marquardt și A. Vitro, în calitate de agenți,

* Limba de procedură: italiana.

și de

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat inițial de doamna R. Caudwell și ulterior de doamna E. Jenkinson, în calitate de agenți,

interveniente,

având ca obiect principal, inițial, o cerere de anulare a Regulamentului (CE) nr. 1149/2004 al Comisiei din 22 iunie 2004 de modificare a Regulamentului (CE) nr. 872/2004 privind noi măsuri restrictive împotriva Liberiei (JO L 222, p. 17) și, ulterior, o cerere de anulare parțială a Regulamentului (CE) nr. 874/2005 al Comisiei din 9 iunie 2005 de modificare a Regulamentului nr. 872/2004 (JO L 146, p. 5),

TRIBUNALUL DE PRIMĂ INSTANȚĂ AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE
(Camera a doua),

compus din domnii J. Pirrung, președinte, N. J. Forwood și S. Papasavvas, judecători,

grefier: domnul J. Palacio González, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 13 septembrie 2006,

pronunță prezenta

Hotărâre

Cadrul juridic

- 1 Conform articolului 24 alineatul (1) din Carta Națiunilor Unite, semnată la San Francisco (Statele Unite) la 26 iunie 1945, membrii Organizației Națiunilor Unite (ONU) „conferă Consiliului de Securitate răspunderea principală pentru menținerea păcii și securității internaționale și recunosc că, îndeplinindu-și îndatoririle impuse de această răspundere, Consiliul de Securitate acționează în numele lor”.

- 2 Conform articolului 25 din Carta Națiunilor Unite, „[m]embrii [ONU] sunt de acord să accepte și să execute hotărârile Consiliului de Securitate în conformitate cu prezenta cartă”.

- 3 Potrivit articolului 41 din Carta Națiunilor Unite:

„Consiliul de Securitate poate hotărî ce măsuri care nu implică folosirea forței armate trebuie luate spre a se da urmare hotărârilor sale și poate cere membrilor Națiunilor Unite să aplice aceste măsuri. Ele pot să cuprindă întreruperea totală sau parțială a relațiilor economice și a comunicațiilor feroviare, maritime, aeriene, poștale, telegrafice, prin radio și a altor mijloace de comunicare, precum și ruperea relațiilor diplomatice.”

- 4 În temeiul articolului 48 alineatul (2) din Carta Națiunilor Unite, hotărârile Consiliului de Securitate în scopul menținerii păcii și securității internaționale „sunt executate de membrii Națiunilor Unite atât direct, cât și prin acțiunea lor în cadrul organismelor internaționale corespunzătoare din care fac parte”.

- 5 Potrivit articolului 103 din Carta Națiunilor Unite, „[î]n caz de conflict între obligațiile membrilor Națiunilor Unite decurgând din prezenta Cartă și obligațiile lor decurgând din orice alt acord internațional vor prevala obligațiile decurgând din prezenta Cartă”.

- 6 Conform articolului 11 alineatul (1) UE:

„Uniunea definește și pune în aplicare o politică externă și de securitate comună care include toate domeniile politicii externe și de securitate, ale cărei obiective sunt:

- apărarea valorilor comune, a intereselor fundamentale, a independenței și integrității Uniunii, în conformitate cu principiile Cartei Națiunilor Unite;

- consolidarea securității Uniunii sub toate formele;

- menținerea păcii și consolidarea securității internaționale, în conformitate cu principiile Cartei Națiunilor Unite [...].”

7 Conform articolului 301 CE:

„În cazul în care o poziție comună sau o acțiune comună, adoptată în conformitate cu dispozițiile Tratatului privind Uniunea Europeană referitoare la politica externă și de securitate comună, prevede o acțiune a Comunității care urmărește să întrerupă sau să reducă, în tot sau în parte, relațiile economice cu una sau mai multe țări terțe, Consiliul, hotărând cu majoritate calificată la propunerea Comisiei, adoptă măsurile urgente necesare.”

8 Articolul 60 CE prevede următoarele:

„(1) În cazul în care, în situațiile menționate la articolul 301, este considerată necesară o acțiune a Comunității, Consiliul, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 301, poate adopta în raport cu țările terțe respective măsurile urgente necesare în ceea ce privește circulația capitalurilor și plățile.

(2) Fără a aduce atingere articolului 297 și atât timp cât Consiliul nu a adoptat măsuri în conformitate cu alineatul (1), un stat membru poate adopta, din rațiuni politice grave și din motive de urgență, măsuri unilaterale împotriva unei țări terțe în ceea ce privește circulația capitalurilor și plățile. Comisia și celelalte state membre sunt informate despre aceste măsuri cel târziu la data intrării lor în vigoare.

[...]”

- 9 În sfârșit, articolul 295 CE prevede că „[p]rezentul tratat nu aduce atingere regimului proprietății în statele membre”.

Istoricul cauzei

- 10 În fața amenințărilor grave asupra păcii din Liberia și având în vedere rolul jucat de Charles Taylor, fostul președinte al acestei țări, Consiliul de Securitate al Națiunilor Unite (denumit în continuare „Consiliul de Securitate”) a adoptat începând cu 1992 o serie de rezoluții privind această țară, în temeiul capitolului VII din Carta Națiunilor Unite.
- 11 Prima dintre acestea este Rezoluția 788 (1992), adoptată la 19 noiembrie 1992, al cărei alineat (8) prevede că „în vederea instaurării păcii și stabilității în Liberia, toate statele vor aplica imediat un embargo general și complet asupra tuturor livrărilor de arme și de material militar către Liberia, până când Consiliul [de Securitate] va decide altfel”.
- 12 La 7 martie 2001, constatând soluționarea conflictului, Consiliul de Securitate a adoptat Rezoluția 1343 (2001), prin care a decis să pună capăt interdicțiilor impuse prin alineatul (8) al Rezoluției 788 (1992). Cu toate acestea, Consiliul de Securitate a constatat, de asemenea, că guvernul liberian susținea în mod activ grupuri rebele armate în țările vecine și, în consecință, a adoptat o nouă serie de sancțiuni împotriva Liberiei. Potrivit alineatelor (5) și (7) din această rezoluție, toate statele trebuiau să adopte în special măsurile necesare pentru a împiedica vânzarea sau livrarea de armament și material conex către Liberia, importul direct sau indirect din Liberia al tuturor diamantelor brute și intrarea sau tranzitul pe teritoriul lor al anumitor persoane aflate în legătură cu guvernul liberian sau care îl susțineau pe acesta.

- 13 Alineatul (19) din Rezoluția 1343 (2001) prevede crearea unui grup de experți însărcinați în special să cerceteze respectarea sau încălcarea măsurilor impuse prin rezoluția respectivă și să prezinte un raport Consiliului de Securitate. Acest raport, având numărul S/2001/1015, a fost transmis președintelui Consiliului de Securitate la 26 octombrie 2001.
- 14 La 22 decembrie 2003, Consiliul de Securitate a adoptat Rezoluția 1521 (2003). Constatând că schimbările survenite în Liberia, în special plecarea fostului președinte Charles Taylor și formarea guvernului național de tranziție în Liberia, precum și progresele realizate în procesul de pace în Sierra Leone impuneau revizuirea acțiunii sale în temeiul capitolului VII din Carta Națiunilor Unite, Consiliul de Securitate a hotărât să ridice interdicțiile impuse în special la alineatele (5)-(7) din Rezoluția 1343 (2001). Totuși, aceste măsuri au fost înlocuite prin măsuri revizuite. Astfel, potrivit alineatelor (2), (4), (6) și (10) din Rezoluția 1521 (2003), toate statele trebuiau să adopte mai ales măsurile necesare pentru a împiedica vânzarea sau livrarea de armament și de material conexe către Liberia, intrarea sau tranzitul pe teritoriul lor al persoanelor fizice indicate de comitetul pentru sancțiuni menționat la punctul 15 de mai jos, importul direct sau indirect pe teritoriul lor al tuturor diamantelor brute provenind din Liberia și importul pe teritoriul lor al buștenilor rotunzi și al cherestelei provenind din Liberia.
- 15 La alineatul (21) din Rezoluția 1521 (2003), Consiliul de Securitate a hotărât să instituie, conform articolului 28 din regulamentul său intern provizoriu, un comitet al Consiliului de Securitate, alcătuit din toți membrii Consiliului (denumit în continuare „comitetul pentru sancțiuni”), însărcinat în special să alcătuiască și să actualizeze o listă a persoanelor care, în temeiul alineatului (4) din această rezoluție, reprezintă o amenințare pentru procesul de pace în Liberia sau care desfășoară activități menite să aducă atingere păcii și stabilității în Liberia și în subregiune, inclusiv înalții responsabili ai guvernului fostului președinte Charles Taylor și soții acestora, membrii fostelor forțe armate liberiene care păstrează legături cu acesta, persoanele care încălcă interdicțiile privind traficul de arme, precum și orice alte persoane asociate cu entități care oferă sprijin financiar sau militar grupurilor rebele armate din Liberia sau din țările din regiune.

- 16 Considerând că era necesară o acțiune a Comunității pentru a pune în aplicare această rezoluție, Consiliul a adoptat la 10 februarie 2004 Poziția comună 2004/137/PESC privind măsuri restrictive împotriva Liberiei și de abrogare a Poziției comune 2001/357/PESC (JO L 40, p. 35, Ediție specială, 18/vol. 2, p. 152). Articolul 2 al acestei poziții comune prevede că, în conformitate cu condițiile stabilite prin Rezoluția 1521 (2003) a Consiliului de Securitate, statele membre iau măsurile necesare pentru a împiedica intrarea sau trecerea pe teritoriul lor a tuturor persoanelor fizice indicate de comitetul pentru sancțiuni.
- 17 La 10 februarie 2004, în temeiul articolelor 60 CE și 301 CE, Consiliul a adoptat Regulamentul (CE) nr. 234/2004 de impunere a unor măsuri restrictive împotriva Liberiei și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1030/2003 (JO L 40, p. 1, Ediție specială, 18/vol. 2, p. 142).
- 18 La 12 martie 2004, Consiliul de Securitate a adoptat Rezoluția 1532 (2004), vizând în special înghețarea fondurilor lui Charles Taylor și ale anumitor membri ai familiei sale, precum și ale aliaților și asociaților săi. În temeiul alineatului (1) din această rezoluție, Consiliul de Securitate „[h]otărăște ca, pentru a împiedica utilizarea de către fostul președinte al Liberiei, Charles Taylor, de către membrii apropiați ai familiei sale, în special Jewell Howard Taylor și Charles Taylor jr., de către înalți funcționari ai fostului regim Taylor sau de către membri ai anturajului său, aliați sau asociați, identificați de către [comitetul pentru sancțiuni], a fondurilor și a bunurilor deturnate pentru a împiedica reinstaurarea păcii și stabilității în Liberia și în subregiune, toate statele trebuie să înghețe imediat fondurile, alte active financiare și resurse economice aflate pe teritoriul lor la data adoptării prezentei rezoluții sau ulterior, aflate în posesia sau sub controlul direct ori indirect al persoanelor menționate mai sus sau al altor persoane identificate de către [comitetul pentru sancțiuni], inclusiv fondurile, alte active financiare și resurse economice deținute de entități care aparțin sau sunt controlate direct sau indirect de către una dintre ele sau de orice persoană acționând în numele lor sau la ordinele lor, identificată de [comitetul pentru sancțiuni], și să vegheze pentru a-i împiedica pe cetățenii lor sau pe oricine se află pe teritoriul lor să pună la dispoziția acestor persoane, direct sau indirect, orice alte fonduri, active financiare sau resurse economice sau să le permită folosirea unor astfel de fonduri, active sau resurse în beneficiul lor”.

- 19 Alineatul (2) din Rezoluția 1532 (2004) prevede un anumit număr de derogări de la măsurile prevăzute la alineatul (1), în special în ceea ce privește fondurile, alte active financiare și resurse economice necesare pentru acoperirea cheltuielilor esențiale sau extraordinare ale persoanelor vizate. Aceste derogări pot fi acordate de state sub rezerva, după caz, a absenței opoziției sau a aprobării comitetului pentru sancțiuni.
- 20 La alineatul (4) din Rezoluția 1532 (2004), Consiliul de Securitate a însărcinat comitetul pentru sancțiuni să identifice persoanele și entitățile menționate la alineatul (1) și să comunice tuturor statelor lista acestora, să redacteze și să actualizeze în mod regulat această listă și să o reexamineze la fiecare șase luni.
- 21 La alineatul (5) din Rezoluția 1532 (2004), Consiliul de Securitate a hotărât să reexamineze cel puțin o dată pe an măsurile impuse la alineatul (1), prima analiză trebuind să aibă loc cel mai târziu la 22 decembrie 2004, și să stabilească la acea dată noile măsuri de adoptat.
- 22 Considerând că era necesară o acțiune a Comunității pentru a pune în aplicare această rezoluție, Consiliul a adoptat la 29 aprilie 2004 Poziția comună 2004/487/PESC privind noi măsuri restrictive împotriva Liberiei (JO L 162, p. 116). Această poziție comună prevede înghețarea fondurilor și a resurselor economice deținute direct sau indirect de persoanele și entitățile indicate la alineatul (1) din Rezoluția 1532 (2004), în aceleași condiții precum cele prevăzute în această rezoluție.
- 23 La 29 aprilie, în temeiul articolului 60 CE și al articolului 301 CE, Consiliul a adoptat Regulamentul (CE) nr. 872/2004 privind noi măsuri restrictive împotriva Liberiei (JO L 162, p. 32, Ediție specială, 18/vol. 2, p. 209).

- 24 Potrivit considerentului (4) al acestui regulament, înghețarea fondurilor lui Charles Taylor și ale asociaților săi este necesară „[a]vând în vedere efectele negative asupra Liberiei ale transferului în străinătate de fonduri și bunuri deturnate, precum și utilizarea acestor fonduri de către Charles Taylor și asociații săi în scopul compromiterii păcii și a stabilității în Liberia și în regiune”.
- 25 Potrivit considerentului (6) al acestui regulament, aceste măsuri „intră în domeniul de aplicare al tratatului” și, „[i]n consecință, în scopul evitării denaturării concurenței, este necesar un act comunitar pentru aplicarea acestora la nivel comunitar”.
- 26 Articolul 1 din Regulamentul nr. 872/2004 definește ceea ce trebuie să se înțeleagă prin „fonduri”, „înghețarea fondurilor”, „resurse economice” și „înghețarea resurselor economice”.
- 27 Potrivit articolului 2 din Regulamentul nr. 872/2004:

„(1) Se îngheață toate fondurile sau resursele economice deținute sau controlate direct sau indirect de fostul președinte liberian Charles Taylor, Jewell Howard Taylor și Charles Taylor jr. și de către următoarele persoane și entități desemnate de comitetul pentru sancțiuni și enumerate în anexa I:

(a) celelalte rude apropiate ale familiei fostului președinte liberian Charles Taylor;

- (b) înalții funcționari ai fostului regim Taylor și membrii anturajului său, aliați sau asociați;

- (c) persoanele juridice, organele sau entitățile deținute sau controlate direct sau indirect de persoanele menționate anterior;

- (d) persoanele juridice sau fizice care acționează în numele persoanelor menționate anterior sau în conformitate cu instrucțiunile date de acestea.

(2) Aceste fonduri sau resurse economice nu trebuie să fie puse, direct sau indirect, la dispoziția persoanelor juridice sau fizice, a entităților sau a organismelor enumerate în anexa I și nici utilizate în beneficiul acestora.

(3) Se interzice participarea deliberată la activități care au ca obiectiv sau efect direct sau indirect nerespectarea măsurilor menționate la alineatele (1) și (2)."

²⁸ Anexa I la Regulamentul nr. 872/2004 conține lista persoanelor fizice sau juridice, a organelor și a entităților prevăzute la articolul 2. Numele reclamantului nu era menționat în versiunea sa inițială.

²⁹ Potrivit articolului 11 litera (a) din Regulamentul nr. 872/2004, Comisia este împuternicită să modifice anexa I la respectivul regulament pe baza deciziilor Consiliului de Securitate sau ale comitetului pentru sancțiuni.

30 Conform articolului 3 din Regulamentul nr. 872/2004:

„(1) Prin derogare de la dispozițiile articolului 2, autoritățile competente ale statelor membre menționate în anexa II pot autoriza deblocarea sau utilizarea fondurilor sau a resurselor economice înghețate, cu condiția ca autoritatea competentă să fi stabilit că aceste fonduri sau resurse sunt:

- (a) necesare pentru acoperirea cheltuielilor de bază ca, de exemplu, plata alimentelor, a chiriilor sau a rambursărilor ipotecare, a medicamentelor sau a tratamentului medical, a taxelor, a primelor de asigurare și a cheltuielilor cu serviciile de utilități publice;
- (b) destinate exclusiv plății unor onorarii rezonabile și rambursării cheltuielilor datorate pentru prestarea de servicii juridice;
- (c) destinate exclusiv plății unor comisioane sau cheltuieli de gestionare curentă a fondurilor sau a resurselor economice înghețate,

cu condiția ca aceasta să fi comunicat comitetului pentru sancțiuni intenția de a autoriza accesul la aceste fonduri și resurse economice și ca acesta din urmă să nu îi fi comunicat refuzul său în termen de două zile lucrătoare de la comunicare.

(2) Prin derogare de la dispozițiile articolului 2, autoritățile competente ale statelor membre enumerate în anexa II pot autoriza deblocarea sau utilizarea unor fonduri sau resurse economice înghețate în cazul în care autoritatea competentă a stabilit că

aceste fonduri sau resurse economice sunt necesare pentru acoperirea unor cheltuieli neprevăzute, cu condiția ca autoritatea competentă să fi comunicat decizia sa comitetului pentru sancțiuni și ca această decizie să fi fost aprobată de comitetul respectiv.”

- 31 La 15 iunie 2004, comitetul pentru sancțiuni a adoptat Liniile directe pentru aplicarea alineatelor (1) și (4) din Rezoluția 1532 (2004) (denumite în continuare „liniile directe ale comitetului pentru sancțiuni”).
- 32 Punctul 2 din respectivele linii directe, intitulat „Actualizarea și ținerea listei persoanelor vizate de înghețarea fondurilor” prevede, la litera (b), că solicitările de actualizare a acestei liste prezentate de statele membre sunt analizate cu diligență de către comitetul pentru sancțiuni și, la litera (d), că, din șase în șase luni, comitetul pentru sancțiuni revizuieste lista respectivă, ținând seama în special de orice solicitare în curs privind ștergerea numelui persoanelor fizice și/sau al entităților (a se vedea punctul următor).
- 33 Punctul 4 din liniile directe ale comitetului pentru sancțiuni, intitulat „Ștergerea de pe listă”, prevede:

„(a) fără a aduce atingere procedurilor în vigoare, un solicitant (persoană fizică/persoane fizice și/sau entități indicate în lista alcătuită de [comitetul pentru sancțiuni]) poate prezenta o cerere guvernului țării de reședință și/sau al cărei resortisant este, prin care solicită reanalizarea cazului său. În această situație, solicitantul trebuie să motiveze cererea de ștergere de pe listă, să furnizeze informații relevante și să solicite susținerea cererii sale;

(b) guvernul căruia îi este adresată cererea («guvernul solicitat») trebuie să analizeze toate informațiile relevante și, ulterior, să contacteze pe cale bilaterală

guvernul/guvernele care a/au propus înscrierea pe listă («guvernul/guvernele care a/au făcut identificarea»), pentru a solicita informații suplimentare și pentru a se consulta asupra cererii de ștergere de pe listă;

- (c) guvernul/guvernele care a/au solicitat inițial înscrierea poate/pot solicita, de asemenea, informații suplimentare statului de reședință sau de naționalitate al solicitantului. În cursul acestor consultări bilaterale, guvernul solicitat și guvernul/guvernele care a/au făcut identificarea îl pot consulta, în funcție de necesități, pe președintele [comitetului pentru sancțiuni];

- (d) dacă, în urma analizei informațiilor suplimentare, guvernul solicitat dorește să dea curs unei cereri de ștergere de pe listă, trebuie să încerce să convingă guvernul/guvernele care a/au făcut identificarea să prezinte [comitetului pentru sancțiuni], împreună sau separat, o cerere de ștergere de pe listă. Guvernul solicitat poate să prezinte [comitetului pentru sancțiuni] o cerere de ștergere de listă, fără ca aceasta să fie însoțită de o cerere a guvernului/guvernelor care a/au făcut identificarea în cadrul procedurii de aprobare tacită prezentate la literele (b) și (c) ale alineatului (3) de mai sus;

- (e) președintele dă un răspuns provizoriu oricărei cereri de ștergere de pe listă care nu este analizată în termenul standard de două zile sau în perioada de prelungire a acestui termen.”

³⁴ La 14 iunie 2004, comitetul pentru sancțiuni a hotărât să modifice lista persoanelor cărora li se aplică măsurile prevăzute la alineatul (1) din Rezoluția 1532 (2004) a Consiliului de Securitate. Numele reclamantului figurează în această listă și este menționat ca fiind proprietar al societății Exotic Tropical Timber Enterprises și unul dintre principalii finanțatori ai fostului președinte Charles Taylor.

35 Prin Regulamentul (CE) nr. 1149/2004 al Comisiei din 22 iunie 2004 de modificare a Regulamentului nr. 872/2004 (JO L 222, p. 17), anexa I la Regulamentul nr. 872/2004 a fost înlocuită de anexa la Regulamentul nr. 1149/2004. Această nouă anexă I include la punctul 13 numele reclamantului, identificat după cum urmează:

„Leonid Minin [alias (a) Blavstein, (b) Blyuvshtein, (c) Blyafshtein, (d) Bluvshstein, (e) Blyufshtein, (f) Vladimir Abramovich Kerler, (g) Vladimir Abramovich Popiloveski, (h) Vladimir Abramovich Popela, (i) Vladimir Abramovich Popelo, (j) Wulf Breslan, (k) Igor Osols]. Data nașterii: (a) 14 decembrie 1947, (b) 18 octombrie 1946, (c) necunoscută]. Cetățenie: ucraineană. Pașapoarte germane (nume: Minin): (a) 5280007248D, (b) 18106739D. Pașapoarte israeliene: (a) 6019832 (6/11/94-5/11/99), (b) 9001689 (23/1/97-22/1/02), (c) 90109052 (26/11/97). Pașaport rusesc: KI0861177. Pașaport bolivian: 65118. Pașaport grecesc: fără detalii. Proprietar al Exotic Tropical Timber Enterprises.” [traducere neoficială]

36 La 21 decembrie 2004, Consiliul de Securitate a adoptat Rezoluția 1579 (2004). În urma analizei în special a măsurilor prevăzute la alineatul (1) din Rezoluția 1532 (2004) și luând în considerare faptul că situația în Liberia continua să amenințe pacea și securitatea internațională în regiune, Consiliul de Securitate a afirmat că aceste măsuri rămăneau în vigoare, pentru a-i împiedica pe fostul președinte Charles Taylor, pe rudele sale apropiate, pe înalții responsabili ai fostului regim Taylor sau pe alți aliați și asociați apropiați să folosească fondurile și bunurile deturnate pentru a se opune reinstaurării păcii și stabilității în Liberia și în subregiune, și a reconfirmat intenția sa de a revizui aceste măsuri cel puțin o dată pe an.

37 La 2 mai 2005, comitetul pentru sancțiuni a hotărât să adauge informații personale suplimentare la lista persoanelor, grupurilor și entităților menționate la alineatul (1) din Rezoluția 1532 (2004) a Consiliului de Securitate.

- 38 Prin Regulamentul (CE) nr. 874/2005 al Comisiei din 9 iunie 2005 de modificare a Regulamentului nr. 872/2004 (JO L 146, p. 5, Ediție specială, 18/vol. 3, p. 237, denumit în continuare „regulamentul atacat”), anexa I la Regulamentul nr. 872/2004 a fost înlocuită de anexa la regulamentul atacat. Această nouă anexă I include la punctul 14 numele reclamantului, identificat după cum urmează:

„Leonid Yukhimovich Minin [alias (a) Blavstein, (b) Blyuvshstein, (c) Blyafshtein, (d) Bluvshstein, (e) Blyufshtein, (f) Vladamir Abramovich Kerler, (g) Vladimir Abramovich Kerler, (h) Vladimir Abramovich Popilo-Veski, (i) Vladimir Abramovich Popiloveski, (j) Vladimir Abramovich Popela, (k) Vladimir Abramovich Popelo, (l) Wulf Breslan, (m) Igor Osols]. Data nașterii: (a) 14 decembrie 1947, (b) 18 octombrie 1946. Locul nașterii: Odessa, URSS (în prezent Ucraina). Cetățenie: israeliană. Pașapoarte germane falsificate (nume: Minin): (a) 5280007248D, (b) 18106739D. Pașapoarte israeliene: (a) 6019832 (valabil de la 6.11.1994 până la 5.11.1999), (b) 9001689 (valabil de la 23.1.1997 până la 22.1.2002), (c) 90109052 (emis la 26.11.1997). Pașaport rusesc: KI0861177. Pașaport bolivian: 65118. Pașaport grecesc: fără detalii. Alte informații: proprietar al Exotic Tropical Timber Enterprises.”

- 39 La 20 decembrie 2005, Consiliul de Securitate a adoptat Rezoluția 1647 (2005). În urma analizei în special a măsurilor prevăzute la alineatul (1) din Rezoluția 1532 (2004) și luând în considerare faptul că situația în Liberia continua să amenințe pacea și securitatea internațională în regiune, Consiliul de Securitate a afirmat că aceste măsuri rămâneau în vigoare și a reconfirmat intenția sa de a le revizui cel puțin o dată pe an.

Procedura

- 40 Prin cererea primită la grefa Tribunalului la 3 septembrie 2004, înregistrată cu numărul T-362/04, domnul Leonid Minin a introdus prezenta acțiune în temeiul articolului 230 al patrulea paragraf CE.

- 41 Prin ordonanțele președintelui Camerei a doua a Tribunalului din 8 decembrie 2004 și, respectiv, din 21 februarie 2005, Consiliului și Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord li s-au admis intervențiile în susținerea concluziilor Comisiei. Consiliul a depus cererea sa de intervenție în termenul prevăzut. Prin scrisoarea primită la grefa Tribunalului la 19 aprilie 2005, Regatul Unit a informat Tribunalul că renunță la depunerea unei cereri de intervenție, rezervându-și dreptul de a participa la o eventuală ședință.
- 42 Pe baza raportului judecătorului raportor, Tribunalul (Camera a doua) a hotărât să deschidă procedura orală și, în cadrul măsurilor de organizare a procedurii prevăzute la articolul 64 din Regulamentul de procedură al Tribunalului, a adresat în scris întrebări părților, invitându-le să răspundă în scris la acestea în vederea ședinței. Reclamantul și pârâtul au dat curs acestei solicitări.
- 43 Cu excepția Regatului Unit, care a lipsit în mod justificat, părțile și-au prezentat pledoariile și au răspuns la întrebările adresate de Tribunal în ședința din 13 septembrie 2006.

Concluziile părților

- 44 În cererea sa, reclamantul solicită Tribunalului:

- anularea punctului 13 din anexa la Regulamentul nr. 1149/2004;

- anularea în întregime a regulamentului respectiv;

- constatarea inaplicabilității Regulamentului nr. 872/2004 și a Regulamentului nr. 1149/2004 în temeiul articolului 241 CE.

45 În apărarea sa, Comisia solicită Tribunalului:

- respingerea acțiunii ca fiind în parte inadmisibilă și în parte nefondată;
- respingerea ca inadmisibile sau nefondate a motivelor noi invocate în replică;
- obligarea reclamantului la plata cheltuielilor de judecată.

46 În cererea sa de intervenție, Consiliul solicită Tribunalului respingerea acțiunii.

47 În răspunsul său scris la întrebările adresate de Tribunal, reclamantul susține că, având în vedere adoptarea Regulamentului nr. 874/2005, înțelege să își modifice concluziile inițiale. Astfel, solicită Tribunalului:

- anularea punctului 14 din anexa la regulamentul atacat;

— anularea Regulamentului nr. 872/2004, astfel cum a fost modificat prin regulamentul atacat, în măsura în care prevede, la articolul 2, înghețarea fondurilor și a resurselor economice ale reclamantului.

48 În cursul ședinței, reclamantul a renunțat, pe de o parte, la a doua dintre concluziile sale, astfel cum au fost modificate, și, pe de altă parte, a solicitat obligarea părâtei la plata cheltuielilor de judecată, aspect care a fost consemnat în procesul-verbal de ședință.

Cu privire la admisibilitatea și obiectul acțiunii

49 Prima dintre concluziile inițiale ale reclamantului, formulată în modul indicat la punctul 44 de mai sus, viza anularea punctului 13 din anexa la Regulamentul nr. 1149/2004, care a înlocuit anexa I la Regulamentul nr. 872/2004.

50 Întrucât anexa I la Regulamentul nr. 872/2004, astfel înlocuită, a fost la rândul său înlocuită în cursul procesului de anexa la regulamentul atacat, părțile au fost invitate să prezinte observații scrise asupra consecințelor rezultate din acest element nou, în vederea continuării prezentei acțiuni.

51 În consecință, reclamantul și-a reformulat concluziile în modul indicat la punctul 47 de mai sus. Având în vedere împrejurările cauzei, Comisia nu a ridicat obiecții cu privire la efectuarea, în principiu, a acestei reformulări. Ca principiu, aceasta este conformă jurisprudenței Tribunalului potrivit căreia, atunci când o măsură de înghețare a fondurilor unei persoane fizice este înlocuită în cursul procesului printr-o măsură având același obiect, aceasta trebuie considerată ca fiind un element nou, permițând reclamantului să își modifice concluziile, motivele și argumentele, astfel încât acestea să aibă în vedere măsura ulterioară (a se vedea hotărârile Tribunalului

din 21 septembrie 2005, Yusuf și Al Barakaat International Foundation/Consiliul și Comisia, T-306/01, Rec., p. II-3533, în prezent atacată cu recurs, denumită în continuare „hotărârea Yusuf”, punctele 71-74, și Kadi/Consiliul și Comisia, T-315/01, Rec., p. II-3649, în prezent atacată cu recurs, denumită în continuare „hotărârea Kadi”, punctele 52-55 și jurisprudența citată).

52 Pe de altă parte, întrucât reclamantul a renunțat în cursul ședinței la a doua dintre concluziile sale, astfel cum au fost reformulate, se observă că acțiunea are de acum ca unic obiect cererea de anulare a punctului 14 din anexa la regulamentul atacat, care include numele reclamantului în lista persoanelor ale căror fonduri trebuie înghețate conform Regulamentului nr. 872/2004.

53 În această privință, trebuie arătat că regulamentul atacat este un regulament în sensul articolului 249 CE (a se vedea în acest sens și prin analogie hotărârea Yusuf, punctele 184-188), iar nu un ansamblu de decizii individuale, astfel cum susține greșit reclamantul. Punctul 14 din anexa la regulamentul menționat are aceeași natură de reglementare și, contrar susținerilor Comisiei, nu reprezintă, prin urmare, o decizie individuală adresată reclamantului. Nu este mai puțin adevărat că reclamantul este direct și individual vizat de acest act, în măsura în care este expres indicat la punctul 14 menționat din anexă (a se vedea în acest sens și prin analogie hotărârea Yusuf, punctul 186, și hotărârea din 12 iunie 2006, Ayadi/Consiliul, T-253/02, Rec., p. II-2139, în prezent atacată cu recurs, denumită în continuare „hotărârea Ayadi”, punctul 81). În această măsură, reclamantul este îndreptățit să solicite anularea acestui punct.

Cu privire la fond

1. Susținerile părților privind faptele

54 Reclamantul declară că se numește Leonid Minin și este cetățean israelian domiciliat în Tel-Aviv (Israel), deși avea reședința în Italia la data producerii faptelor care stau

la baza prezentei acțiuni. Reclamantul adaugă că toate fondurile și resursele sale economice au fost înghețate în urma adoptării Regulamentului nr. 1149/2004, astfel încât nu a mai putut să se ocupe nici de fiul său și nici să continue activitățile sale de administrator al unei societăți de import-export de material lemnos. Pe de altă parte, reclamantul susține că a fost achitat de acuzațiile care i-au fost aduse în Italia pentru trafic de arme.

- 55 Cu toate acestea, Comisia și Consiliul fac trimitere în această privință la raportul din 26 octombrie 2001 al grupului de experți menționat la alineatul (19) din Rezoluția 1343 (2001) (a se vedea punctul 13 de mai sus). În opinia acestor instituții, rezultă în special din alineatele (15)-(17) și (207) și următoarele din acest raport că, la data arestării de către autoritățile italiene, 5 august 2000, reclamantul a fost găsit în posesia mai multor documente care îl implicau în trafic de arme cu destinația Liberia. Fiind interogat în închisoare de către grupul de experți, reclamantul a confirmat rolul său în mai multe tranzacții legate de acest trafic. Pe de altă parte, motivele achitării reclamantului în Italia au fost întemeiate pe necompetența teritorială a instanțelor italiene de a judeca acuzațiile formulate împotriva sa în acest stat membru.

2. În drept

- 56 În susținerea concluziilor sale, reclamantul invocă două motive, primul întemeiat pe necompetența Comunității de a adopta Regulamentul nr. 872/2004, Regulamentul nr. 1149/2004 și regulamentul atacat (denumite în continuare, împreună, „regulamentele atacate”) și al doilea întemeiat pe încălcarea drepturilor sale fundamentale.

Cu privire la primul motiv, întemeiat pe neкомпetența Comunității de a adopta regulamentele atacate

57 Acest motiv se subîmparte în două aspecte, dintre care al doilea a fost expus în faza replicii.

Cu privire la primul aspect

— Argumentele părților

58 În primul aspect al motivului, reclamantul susține în primul rând că rezoluțiile Consiliului de Securitate privesc exclusiv statele cărora le sunt adresate și că acestea nu se adresează direct persoanelor fizice, spre deosebire de regulamentele comunitare, care produc efecte directe *erga omnes* în statele membre. Regulamentele atacate ar fi conferit astfel o „valoare adăugată” sancțiunilor prevăzute de rezoluțiile Consiliului de Securitate ale căror dispoziții le-au adoptat, și anume efectul direct pe teritoriul Uniunii, aspect care nu ar fi justificat din punct de vedere normativ. Într-adevăr, Comunitatea ar dispune doar de competențe de atribuire. Mai exact, din articolul 295 CE rezultă absența competențelor proprii ale Comunității în ceea ce privește regimul proprietății. Astfel, aceasta nu ar fi competentă să adopte acte care să priveze persoanele fizice de proprietatea lor. Acest rol ar reveni statelor membre, singurele competente, în opinia reclamantului, pentru a acorda efect direct și obligatoriu sancțiunilor economice individuale adoptate de Consiliul de Securitate.

59 Reclamantul susține în al doilea rând că destinatarii măsurilor prevăzute la articolele 60 CE și 301 CE sunt țările terțe. În consecință, aceste articole nu ar reprezenta un temei juridic adecvat pentru adoptarea măsurilor de sancționare sau preventive

privind persoanele fizice și care produc efecte directe asupra acestora. Aceste măsuri nu ar fi de competența Comunității, spre deosebire, în primul rând, de măsurile restrictive de natură comercială adoptate împotriva Liberiei prin Regulamentul nr. 234/2004 și, în al doilea rând, de măsurile de embargo comercial împotriva Irakului analizate de Tribunal în hotărârea din 28 aprilie 1998, Dorsch Consult/Consiliul și Comisia (T-184/95, Rec., p. II-667).

- 60 Caracterul arbitrar al regimului instituit prin regulamentele atacate ar rezulta din comparația între acesta și regimul instituit prin Regulamentul (CE) nr. 1294/1999 al Consiliului din 15 iunie 1999 privind înghețarea fondurilor și interdicția investițiilor în legătură cu Republica Federală Iugoslavia (RFI) și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 1295/1998 și (CE) nr. 1607/98 (JO L 153, p. 63). Reclamantul susține că persoanele vizate de acest din urmă regulament, potrivit articolului 2, sunt considerate că „acționează sau pretind că acționează pe seama și în numele” guvernelor vizate. El adaugă că Regulamentul nr. 1294/1999 includea dispoziții adresate statelor membre și reformula măsurile de înghețare a fondurilor aplicate deja de statele membre la nivel național.
- 61 În cursul ședinței, reclamantul a expus o variantă a celui de al doilea aspect al argumentației sale, susținând că, în măsura în care Charles Taylor fusese alungat de la putere în Liberia înainte de adoptarea regulamentelor atacate, acestea nu se mai puteau întemeia doar pe articolele 60 CE și 301 CE, ci ar fi trebuit să se întemeieze, de asemenea, în completare, pe articolul 308 CE. El a invocat în acest sens punctul 125 și următoarele din hotărârea Yusuf.
- 62 În al treilea rând, reclamantul susține că înghețarea fondurilor sale nu are nicio legătură cu scopul „evitării denaturării concurenței”, prevăzut în considerentul (6) al Regulamentului nr. 872/2004, având în vedere că nu există niciun acord între întreprinderi. De asemenea, reclamantul declară că nu înțelege cum fonduri dobândite ilegal, dar de o valoare derizorie față de economia Uniunii, ar putea aduce atingere regimului de liberă circulație a capitalurilor.

- 63 Comisia și Consiliul contestă temeiul întregii argumentații prezentate de reclamant în cursul procedurii scrise. De altfel, Tribunalul ar fi respins argumente identice sau similare în hotărârile Yusuf, Kadi și Ayadi.
- 64 În ceea ce privește argumentația expusă de reclamant în cursul ședinței, întemeiată pe punctul 125 și următoarele din hotărârea Yusuf (a se vedea punctul 61 de mai sus), Comisia apreciază că aceasta reprezintă un motiv nou, a cărui invocare în cursul procesului este interzisă prin articolul 48 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, având în vedere că nu se întemeiază pe elemente de drept și de fapt care au apărut pe parcursul procesului.

— Aprecierea Tribunalului

- 65 Reclamantul susține, în esență, că statele membre ar fi singurele competente pentru a pune în aplicare, prin adoptarea de măsuri care au efect direct și obligatoriu asupra persoanelor fizice, sancțiunile economice pronunțate împotriva acestora de către Consiliul de Securitate.
- 66 Această argumentație trebuie respinsă de la bun început, pentru motive identice în esență cu cele menționate în hotărârile Yusuf (punctele 107-171), Kadi (punctele 87-135) și Ayadi (punctele 87-92) (a se vedea, cu privire la posibilitatea judecătorului comunitar de a motiva o hotărâre prin trimiterea la o hotărâre anterioară care decide asupra unor aspecte identice în esență, hotărârea Curții din 25 octombrie 2005, *Crailsheimer Volksbank*, C-229/04, Rec., p. I-9273, punctele 47-49, și hotărârea Ayadi, punctul 90; a se vedea de asemenea, în acest sens, ordonanța Curții din 5 iunie 2002, *Aalborg Portland/Comisia*, C-204/00 P, nepublicată în Recueil, punctul 29, și, prin analogie, hotărârea Curții din 1 iulie 1999, *Alexopoulou/Comisia*, C-155/98 P, Rec., p. I-4069, punctele 13 și 15).

- 67 Pe de o parte, Tribunalul a decis într-adevăr în hotărârile Yusuf, Kadi și Ayadi că în toate cazurile în care, în temeiul Tratatului CE, Comunitatea a preluat competențe care au fost exercitate anterior de statele membre în domeniul aplicării Cartei Națiunilor Unite, dispozițiile acestei carte au drept efect să oblige Comunitatea (hotărârea Yusuf, punctul 253) și că aceasta este ținută, în temeiul aceluiași tratat prin care a fost instituită, să adopte, în exercitarea atribuțiilor sale, toate dispozițiile necesare pentru a permite statelor membre să respecte obligațiile care le revin în temeiul cartei respective (hotărârea Yusuf, punctul 254).
- 68 Pe de altă parte, Tribunalul a decis în aceleași hotărâri că, în temeiul articolelor 60 CE și 301 CE, Comunitatea este competentă să adopte măsuri restrictive aplicabile direct persoanelor fizice atunci când o poziție comună sau o acțiune comună adoptată în temeiul dispozițiilor Tratatului UE privind politica externă și de securitate comună (PESC) prevăd acest lucru și cu condiția ca aceste măsuri să aibă ca obiect întreruperea sau reducerea efectivă, în tot sau în parte, a relațiilor economice cu una sau mai multe țări terțe (hotărârea Yusuf, punctele 112-116). În schimb, măsurile restrictive care nu prezintă nicio legătură cu teritoriul sau regimul de conducere ale unei țări terțe nu pot fi întemeiate doar pe aceste dispoziții (hotărârea Yusuf, punctele 125-157). Cu toate acestea, Comunitatea este competentă să adopte astfel de măsuri în temeiul articolelor 60 CE, 301 CE și 308 CE (hotărârea Yusuf, punctele 158-170, și hotărârea Ayadi, punctele 87-89).
- 69 Or, în speță, Consiliul a constatat, în Poziția comună 2004/487, adoptată în temeiul dispozițiilor titlului V din Tratatul UE, că era necesară o acțiune a Comunității pentru a pune în aplicare anumite măsuri restrictive împotriva lui Charles Taylor și a asociaților săi, conform Rezoluției 1532 (2004) a Consiliului de Securitate, iar Comunitatea a pus în aplicare aceste măsuri prin adoptarea regulamentelor atacate (a se vedea în acest sens și prin analogie hotărârea Yusuf, punctul 255).
- 70 În împrejurările specifice ale speței, trebuie totuși menționat că regulamentele atacate au ca temei juridic numai articolele 60 CE și 301 CE. Indiferent de calificarea ca motiv nou sau nu a argumentației expuse în această privință de reclamant în

cursul ședinței, în temeiul punctului 125 și următoarelor din hotărârea Yusuf (a se vedea punctul 61 de mai sus), este necesar, prin urmare, să se verifice dacă sancțiunile împotriva reclamantului, în calitate sa de asociat al fostului președinte al Liberiei, Charles Taylor, urmăresc efectiv să întrerupă sau să reducă, în tot sau în parte, relațiile economice cu o țară terță, ceea ce înseamnă să se verifice dacă prezintă o legătură suficientă cu teritoriul sau cu regimul de conducere al unei astfel de țări.

71 Tribunalul consideră că aceasta este situația și în prezenta cauză, în lumina rezoluțiilor Consiliului de Securitate, a pozițiilor comune PESC și a actelor comunitare în discuție în speță, și aceasta chiar dacă este adevărat că, din luna august 2003, Charles Taylor a fost îndepărtat de la puterea prezidențială în Liberia.

72 Într-adevăr, potrivit aprecierii constante a Consiliului de Securitate, pe care Tribunalul nu are dreptul să o repună în discuție, situația în Liberia continuă să amenințe pacea și securitatea internațională în regiune, iar măsurile restrictive luate împotriva lui Charles Taylor și a asociaților săi rămân necesare pentru a-i împiedica pe aceștia să utilizeze fondurile și bunurile pe care le-au deturnat pentru a se opune reinstaurării păcii și stabilității în această țară și în regiune (a se vedea în special punctele 12, 14, 15, 18 și 36 de mai sus, în ceea ce privește perioada 2001-2005, și punctul 39 de mai sus, în ceea ce privește perioada ulterioară datei de 20 decembrie 2005).

73 De asemenea, potrivit considerentului (4) al Regulamentului nr. 872/2004, înghețarea fondurilor lui Charles Taylor și ale asociaților săi se dovedește necesară „[a]vând în vedere efectele negative asupra Liberiei ale transferului în străinătate de fonduri și bunuri deturnate, precum și utilizarea acestor fonduri de către Charles Taylor și asociații săi în scopul compromiterii păcii și stabilității în Liberia și în regiune”.

- 74 Tribunalul apreciază că, în măsura în care organul căruia comunitatea internațională i-a încredințat rolul principal de menținere a păcii și a securității internaționale consideră că Charles Taylor și asociații săi sunt în continuare în măsură să compromită pacea în Liberia și în țările vecine, măsurile restrictive adoptate împotriva lor prezintă o legătură suficientă cu teritoriul sau cu regimul de conducere al acestei țări pentru a se considera că „urmăresc să întrerupă sau să reducă, în tot sau în parte, relațiile economice cu o [...] țară terță”, conform articolelor 60 CE și 301 CE. În consecință, Comunitatea este competentă să adopte măsurile în discuție în temeiul acestor dispoziții.
- 75 Celelalte argumente, invocate mai detaliat de către reclamant în cadrul primului aspect al primului motiv, nu sunt susceptibile de a repune în discuție această apreciere.
- 76 Cu privire la argumentul potrivit căruia regulamentele atacate ar fi acordat pe nedrept o „valoare adăugată” rezoluțiilor Consiliului de Securitate în discuție, prin efectul direct pe care îl produc pe teritoriul Comunității, Comisia îl respinge în mod întemeiat, observând, pe de o parte, că articolele 60 CE și 301 CE nu limitează alegerea actelor care asigură punerea lor în aplicare și, pe de altă parte, că Rezoluția 1532 (2004) nu impune mai multe limite speciale cu privire la forma pe care o pot lua măsurile de executare pe care statele membre ONU trebuie să le adopte în mod direct sau prin intermediul organismelor internaționale din care fac parte, precum în cazul de față. Dimpotrivă, această rezoluție impune adoptarea de „măsuri necesare” în vederea punerii sale în aplicare. În această privință, Comisia și Consiliul susțin în mod întemeiat că adoptarea unui regulament comunitar este justificată de motive evidente de uniformitate și eficacitate și permite evitarea transferului sau a ascunderii fondurilor celor interesați în intervalul în care statele membre pun în aplicare o directivă sau o decizie în dreptul național.
- 77 Cu privire la argumentul potrivit căruia Comunitatea ar încălca articolul 295 CE dispunând înghețarea fondurilor persoanelor fizice, chiar presupunând că măsurile în discuție în speță interferează cu regimul proprietății (a se vedea în această privință

hotărârea Yusuf, punctul 299), este suficient să se menționeze că, indiferent de dispoziția în discuție, alte dispoziții ale tratatului abilitază Comunitatea să adopte măsuri de sancțiune sau de apărare care au incidență asupra dreptului de proprietate al persoanelor fizice. Aceasta este situația în special în materie de concurență (articolul 83 CE) și politică comercială (articolul 133 CE). De asemenea, aceasta este situația și în cazul măsurilor luate, precum în speță, în temeiul articolelor 60 CE și 301 CE.

78 În sfârșit, cu privire la argumentul potrivit căruia înghețarea fondurilor reclaman-
tului nu ar avea nicio legătură cu scopul „evitării denaturării concurenței”,
menționat în considerentul (6) al Regulamentului nr. 872/2004, este adevărat că
nu este convingătoare afirmația potrivit căreia există un risc de denaturare a
concurenței, pe care, potrivit considerentului respectiv, acest regulament ar fi avut
ca scop să o prevină (a se vedea în acest sens și prin analogie hotărârile Yusuf,
punctele 141-150, și Kadi, punctele 105-114).

79 Cu toate acestea, astfel cum a reamintit Tribunalul la punctul 165 din hotărârea
Ayadi, motivarea unui regulament trebuie analizată global. Potrivit jurisprudenței,
viciul de formă pe care îl reprezintă pentru un regulament faptul că unul dintre
considerentele sale conține o mențiune greșită cu privire la un fapt nu poate
conduce la anularea sa dacă celelalte considerente ale sale oferă o motivare
suficientă prin ea însăși (hotărârea Curtții din 20 octombrie 1987, Spania/Consiliul și
Comisia, 119/86, Rec., p. 4121, punctul 51, și hotărârea Tribunalului din 21 ianuarie
1999, Neue Maxhütte Stahlwerke și Lech-Stahlwerke/Comisia, T-129/95, T-2/96 și
T-97/96, Rec., p. II-17, punctul 160). Aceasta este situația și în prezenta cauză.

80 În această privință, trebuie amintit că motivarea impusă de articolul 253 CE trebuie
să menționeze în mod clar și neechivoc raționamentul Consiliului, astfel încât să
permită persoanelor interesate să ia cunoștință de motivele măsurii luate, iar
judecătorului comunitar să exercite controlul. Pe de altă parte, respectarea obligației
de a motiva trebuie apreciată nu numai în funcție de formularea actului, dar și de
contextul său, precum și de ansamblul normelor de drept care reglementează
materia respectivă. Atunci când este vorba, precum în speță, despre un act destinat
unei aplicări generale, motivarea se poate limita să menționeze, pe de o parte,

situația de ansamblu care a condus la adoptarea sa și, pe de altă parte, scopurile generale pe care își propune să le atingă (a se vedea hotărârea Curții din 10 ianuarie 2006, *International Air Transport Association și alții*, C-344/04, Rec., p. I-403, punctele 66 și 67 și jurisprudența citată).

- 81 În speță, referirile Regulamentului nr. 872/2004 și în special considerentele (1)-(5) ale acestuia satisfac pe deplin aceste cerințe, mai ales prin faptul că, pe de o parte, fac trimitere la articolele 60 CE și 301 CE și, pe de altă parte, la Rezoluțiile 1521 (2003) și 1532 (2004) ale Consiliului de Securitate, precum și la Pozițiile comune 2004/137 și 2004/487.
- 82 Pe de altă parte, în măsura în care regulamentul atacat îl menționează în mod expres pe reclamant în anexă ca trebuind să facă obiectul unei măsuri de înghețare a fondurilor, acesta este suficient motivat prin trimiterea, efectuată în considerentul (2), la indicarea corespunzătoare realizată de comitetul pentru sancțiuni.
- 83 Din cele de mai sus rezultă că primul aspect al primului motiv trebuie respins.

Cu privire la al doilea aspect

— Argumentele părților

- 84 În al doilea aspect al motivului, expus în faza replicii, reclamantul invocă încălcarea principiului subsidiarității, care, în opinia sa, este esențial în acest litigiu.

- 85 Considerând această obiecție inadmisibilă, întrucât ar fi un motiv nou invocat pentru prima dată în replică, Comisia susține că, în orice caz, reclamantul nu și-a dovedit afirmațiile.
- 86 În opinia Comisiei, articolele 60 CE și 301 CE au realizat un transfer de competență univoc și fără rezerve în favoarea Comunității. Această competență ar fi exclusivă, astfel încât principiul subsidiarității nu s-ar aplica în speță.
- 87 În final, Comisia și Consiliul susțin că, presupunând chiar că principiul subsidiarității s-ar aplica în speță, rolul absolut secundar lăsat statelor membre de articolul 60 CE implică recunoașterea faptului că scopurile unei măsuri de înghețare a fondurilor pot fi realizate mai eficient la nivel comunitar. Aceasta ar fi situația, în mod evident, și în prezenta cauză.

— Aprecierea Tribunalului

- 88 Trebuie reamintit în prealabil că judecătorul comunitar are dreptul să aprecieze, în funcție de împrejurările fiecărui caz, dacă o bună administrare a justiției justifică respingerea pe fond a unui motiv, fără a se pronunța în prealabil asupra admisibilității sale (a se vedea în acest sens hotărârea Tribunalului din 13 septembrie 2006, Sinaga/Comisia, T-217/99, T-321/99 și T-222/01, Rec., p. II-67*, punctul 68 și jurisprudența citată).
- 89 Or, în speță, obiecția întemeiată pe o pretinsă încălcare a principiului subsidiarității trebuie în orice caz să fie respinsă ca neîntemeiată, pentru motive identice în substanță cu cele expuse la punctele 106-110, 112 și 113 din hotărârea Ayadi, ca

răspuns la un motiv în esență identic invocat de domnul Ayadi. Tribunalul consideră într-adevăr că principiul respectiv nu ar putea fi invocat în domeniul de aplicare al articolelor 60 CE și 301 CE, presupunând chiar că acesta nu aparține competenței exclusive a Comunității. În orice caz, presupunând chiar că acest principiu se aplică în împrejurări precum cele din speță, este evident că punerea în aplicare uniformă în statele membre a rezoluțiilor Consiliului de Securitate, care se impun fără deosebire tuturor membrilor ONU, poate să fie realizată mai bine la nivel comunitar decât la nivel național.

- 90 Din cele de mai sus rezultă că al doilea aspect al primului motiv trebuie respins și, în consecință, acesta din urmă trebuie respins în ansamblul său.

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe încălcarea drepturilor fundamentale

- 91 Acest motiv se subîmparte în trei aspecte, dintre care al treilea a fost expus în faza replicii.

Cu privire la primul și la al doilea aspect

— Argumentele părților

- 92 În primul aspect al motivului, reclamantul invocă o încălcare a dreptului de proprietate, care, în opinia sa, face parte dintre drepturile fundamentale pe care

Comunitatea are obligația să le respecte (hotărârea Curtii din 13 decembrie 1979, Hauer, 44/79, Rec., p. 3727), ținând seama în special de primul Protocol adițional la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

93 Reclamantul recunoaște că, potrivit jurisprudenței, acest drept poate face obiectul unor restricții dacă și în măsura în care acestea urmăresc un obiectiv de interes general al Comunității. Cu toate acestea, el susține că regulamentele atacate nu menționează niciun obiectiv de acest fel. În opinia sa, obiectivul evitării denaturării concurenței nu ar putea fi considerat un astfel de motiv, întrucât nu ar avea nicio relevanță în speță (a se vedea punctul 61 de mai sus). Cu privire la obiectivul care vizează să pedepsească furturile comise de „dictatorul Taylor și de «acoliții săi»”, acesta ține de atribuțiile statelor, în calitate de destinație ale rezoluțiilor Consiliului de Securitate, și nu de cele ale Comunității.

94 În replica sa, reclamantul susține că principiile stabilite de Curte în hotărârea din 30 iulie 1996, *Bosphorus* (C-84/95, Rec., p. I-3953), invocată de Comisie, nu sunt aplicabile în speță. În primul rând, spre deosebire de măsurile în discuție în cauza în care s-a pronunțat această hotărâre, proporționalitatea măsurilor prevăzute de regulamentele atacate nu ar fi fost analizată înaintea adoptării lor. În al doilea rând, situația din Republica Federală Iugoslavia (Serbia și Muntenegru), unde războiul civil continua cu violență, nu ar putea fi comparată, în opinia sa, cu cea din Liberia, unde procesul de pace fusese realizat. În al treilea rând, conform articolelor 46 și 53 din regulamentul anexat la Convenția de la Haga din 18 octombrie 1907 privitoare la legile și obiceiurile războiului terestru, mijloacele de transport, precum aeronava sechestrată de autoritățile irlandeze în cauza în care s-a pronunțat hotărârea *Bosphorus*, citată anterior, ar beneficia în timp de război de un nivel de protecție mai scăzut decât alte forme de proprietate privată.

95 Reclamantul susține de asemenea, în replica sa, că niciuna dintre derogările cu privire la dreptul de proprietate permise de articolul 1 din primul Protocol adițional la CEDO nu este aplicabilă în speță. În orice caz, Curtea Europeană a Drepturilor

Omului ar fi decis ca fiind contrar acestei dispoziții comportamentul unui stat care a creat o situație de fapt de asemenea natură încât proprietarul să fie împiedicat să dispună de bunul său în mod absolut, fără niciun avantaj care să vizeze repararea prejudiciului suportat (Curtea Europeană a Drepturilor Omului, hotărârea Papamichalopoulos/Grecia din 24 iunie 1993, seria A, nr. 260-B).

- 96 În al doilea aspect al motivului, reclamantul invocă o încălcare a dreptului la apărare prin adoptarea de către Comunitate a regulamentelor atacate, care ar reprezenta, în esență, un ansamblu de decizii administrative individuale, fără să fi desfășurat o anchetă efectivă privind fondurile înghețate și în absența oricărei proceduri contradictorii. În această privință, reclamantul susține că respectarea dreptului la apărare se impune în toate procedurile administrative (hotărârea Tribunalului din 10 martie 1992, Shell/Comisia, T-11/89, Rec., p. II-757).
- 97 Comisia și Consiliul contestă temeiul tuturor argumentelor formulate de reclamant în cadrul procedurii scrise. Argumente identice sau similare ar fi fost deja respinse de Tribunal în hotărârile Yusuf, Kadi și Ayadi.

— Aprecierea Tribunalului

- 98 În speță, Regulamentul nr. 872/2004, adoptat în special ca urmare a Poziției comune 2004/487, reprezintă punerea în aplicare la nivelul Comunității a obligației care revine statelor membre, în calitate de membre ONU, de a da curs, dacă este cazul printr-un act comunitar, sancțiunilor împotriva lui Charles Taylor și a asociaților săi, care au fost stabilite și, ulterior, consolidate prin mai multe rezoluții ale Consiliului de Securitate adoptate în temeiul capitolului VII din Carta Națiunilor Unite. Considerentele Regulamentului nr. 872/2004 fac referire în mod expres la Rezoluțiile 1521 (2003) și 1532 (2004).

- 99 Același lucru este valabil atât pentru Regulamentul nr. 1149/2004, adoptat ca urmare a includerii reclamantului pe lista persoanelor, grupurilor și entităților cărora trebuie să li se aplice sancțiunile în discuție stabilită de comitetul pentru sancțiuni la 14 iunie 2004 (a se vedea punctele 34 și 35 de mai sus), cât și pentru regulamentul atacat, adoptat ca urmare a unei modificări a listei respective, decisă la 2 mai 2005 de comitetul pentru sancțiuni (a se vedea punctele 37 și 38 de mai sus).
- 100 Pe de altă parte, rezoluțiile în discuție ale Consiliului de Securitate, precum și regulamentele atacate în speță prevăd măsuri privind sancțiuni economice (înghețarea fondurilor și a altor resurse economice) împotriva celor interesați, de natură și anvergură identice în esență cu cele în discuție în cauzele în care au fost pronunțate hotărârile Yusuf, Kadi și Ayadi. Toate aceste sancțiuni, care fac obiectul unei reexaminări periodice de către Consiliul de Securitate sau de către comitetul pentru sancțiuni competent (a se vedea în special, pe de o parte, punctele 20, 21, 32, 36 și 39 de mai sus și, pe de altă parte, hotărârea Yusuf, punctele 16, 26 și 37), sunt însoțite de derogări similare (a se vedea în special, pe de o parte, punctele 19 și 30 de mai sus și, pe de altă parte, hotărârea Yusuf, punctele 36 și 40), precum și de mecanisme similare care permit celor interesați să solicite reexaminarea cazului lor de către comitetul pentru sancțiuni competent (a se vedea în special, pe de o parte, punctele 31-33 de mai sus și, pe de altă parte, hotărârea Yusuf, punctele 309 și 311).
- 101 În aceste condiții și conform jurisprudenței citate la punctul 66 de mai sus, argumentele reclamantului privind pretinsa încălcare a drepturilor sale fundamentale, dreptul de proprietate și dreptul la apărare, nu pot fi decât respinse în considerarea hotărârilor Yusuf (punctele 226-283, 285-303 și 304-331), Kadi (punctele 176-231, 234-252 și 253-276) și Ayadi (punctele 115-157), în care au fost respinse argumente identice în esență, pentru motive referitoare, în substanță, la supremația ordinii juridice internaționale create de Națiunile Unite asupra ordinii juridice comunitare, la limitarea aferentă a controlului legalității pe care Tribunalul are obligația să îl exercite asupra actelor comunitare care pun în aplicare decizii ale Consiliului de Securitate sau ale comitetului pentru sancțiuni al acestuia și la absența încălcării *jus cogens* prin măsuri de înghețare a fondurilor de felul celor în discuție în speță.

102 În consecință, primul și al doilea aspect ale celui de al doilea motiv trebuie respinse.

Cu privire la al treilea aspect

— Argumentele părților

103 În al treilea aspect al motivului, expus în faza replicii, reclamantul invocă încălcarea principiului teritorialității. El invocă în acest sens o jurisprudență constantă potrivit căreia exercitarea prerogativelor de constrângere ale Comunității cu privire la comportamente care își au originea în afara teritoriului acesteia este subordonată condiției ca aceste comportamente să producă efecte pe teritoriul respectiv (hotărârea Curții din 27 septembrie 1988, Ahlström Osakeyhtiö și alții/Comisia, 89/85, 104/85, 114/85, 116/85, 117/85 și 125/85-129/85, Rec., p. 5193, și hotărârea din 24 noiembrie 1992, Poulsen și Diva Navigation, C-286/90, Rec., p. I-6019, hotărârea Tribunalului din 25 martie 1999, Gencor/Comisia, T-102/96, Rec., p. II-753).

104 În plus, regulamentele atacate ar avea ca scop în definitiv să își producă efectele pe teritoriul Liberiei, și nu pe cel al Comunității, astfel cum ar rezulta din considerentele (3) și (4) ale Regulamentului nr. 872/2004. În opinia reclamantului, acest element distinge regulamentul respectiv de Regulamentul nr. 1294/1999 (a se vedea punctul 60 de mai sus), al cărui scop ar fi fost de a „crește considerabil presiunea” asupra Serbiei și care ar fi avut, prin urmare, „un scop generic total independent de orice aspect de ordin teritorial”.

105 Comisia consideră inadmisibilă ca motiv nou obiecția reclamantului privind pretinsa extrateritorialitate a efectelor regulamentelor atacate. În orice caz, aceste regulamente nu ar produce niciun efect extrateritorial, deoarece se aplică doar fondurilor și resurselor economice aflate pe teritoriul Comunității.

— Aprecierea Tribunalului

106 Fără a fi nevoie să se pronunțe asupra admisibilității (a se vedea în acest sens punctul 88 de mai sus), critica întemeiată pe o pretinsă încălcare a principiului teritorialității trebuie respinsă ca nefondată, având în vedere că regulamentele atacate se aplică numai fondurilor și resurselor economice aflate pe teritoriul Comunității și, în consecință, nu au niciun efect extrateritorial.

107 Cu privire la împrejurarea potrivit căreia comportamentele care stau la baza adoptării regulamentelor atacate și-ar produce exclusiv efectele în afara Comunității, aceasta nu este relevantă, având în vedere că măsurile adoptate în temeiul articolelor 60 CE și 301 CE urmăresc tocmai punerea în aplicare de către Comunitate a pozițiilor comune sau a acțiunilor comune adoptate în temeiul dispozițiilor Tratatului CE privind PESC și care prevăd o acțiune față de țările terțe. Trebuie adăugat că, potrivit articolului 11 alineatul (1) UE, unul dintre obiectivele PESC este menținerea păcii și consolidarea securității internaționale, în conformitate cu principiile Cartei Națiunilor Unite. În mod evident, un asemenea obiectiv nu ar putea fi atins în condițiile în care Comunitatea ar trebui să își limiteze acțiunea la cazurile în care situația care a stat la baza intervenției sale produce efecte pe teritoriul său.

108 Același lucru se aplică pentru împrejurarea potrivit căreia regulamentele atacate ar urmări în definitiv să își producă efectele pe teritoriul Liberiei, având în vedere că

chiar articolele 60 CE și 301 CE abilitază Comunitatea să adopte măsuri care să includă sancțiuni economice menite să își producă efectele în țări terțe.

- 109 Din cele de mai sus rezultă că al treilea aspect al celui de al doilea motiv trebuie respins și, în consecință, acesta din urmă trebuie respins în ansamblul său.
- 110 În consecință, întrucât niciunul dintre motivele invocate de reclamant în susținerea acțiunii sale nu este întemeiat, aceasta trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 111 Potrivit articolului 87 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamantul a căzut în pretenții, acesta trebuie obligat la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor Comisiei.
- 112 Potrivit articolului 87 alineatul (4) din Regulamentul de procedură, statele membre și instituțiile care intervin în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a doua)

declară și hotărăște:

- 1) **Respinge acțiunea.**
- 2) **Obligă reclamantul să suporte propriile cheltuieli de judecată, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Comisia Comunităților Europene.**
- 3) **Consiliul și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Pirrung

Forwood

Papasavvas

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 31 ianuarie 2007.

Grefier

Președinte

E. Coulon

J. Pirrung